

ᾠ Παναγὰ καθολικὴ καὶ Παναγὰ ᾠλοῦσα,
τὴν κόρη, ὅπου ἀγαπῶ, νὰ μοῦ τὴν βλοῦσα
ῥδ.
Ἄλλος παπᾶς τὴν βλογάει καὶ ἄλλος ἄντρας τὴν παίρνει
ελοπν. Καὶ ἄνευ ἀντικ.: Ἡύλοήσανε ᾠ τοῦ δεῖνα ᾠδρ.
τὰ βλοήσανε ᾠ τὴν ἐκκλησὰ Σκῦρ. Οὐλ' ᾠ τοῦ πουνδάρ'
τὰ νὰ βλουγήσιν Λέσβ. β) ᾠπανδρεύω, νυμφεύω Νί-
ρ.: ᾠσμ.
Μάννα, γιατί δὲ μ' εὐλοῖς, γιατί δὲ μὲ παντρεύεις;
καὶ ἀμτβ. ἐνεργ. καὶ μέσ. νυμφεύομαι πόλλαχ.: Τὴν βλο-
γήκε τὴ δεῖνα πόλλαχ. Τὴ βλόησι τὴ δεῖνα Εὐβ. (Στρό-
ν.) || ᾠσμ.
ᾠσπη μου διαμαντόπετρα ᾠ τῆς Βλαχιάς τὰ μέρη,
χαρά του ποῦ σὲ βλοηθῇ καὶ ὅπου σὲ κάνει ταίρι
Νίσυρ.
Τὸ προξενιὸ μοῦ φέρανε γυναῖκα γὰ νὰ πάρω
καλλιά ἦτανε, μάθια μου, νὰ βλοηθῶ τὸ Χάρω
Κρήτ. ᾠ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Στίχ. 419 - 420 (ἐκδ.
GWagner σ. 94) «κι ἀφοῦ γνωστοῦν οἱ ἄτυχες καὶ ἀπὴν φα-
νερωθοῦσιν, | τότε γυρεύουν ἀφορμὴν νὰ τοὺς εὐλογη-
θοῦσιν». 5) ᾠρχίζω (εἰς τὴν γένεσιν τῆς σημασίας
συνετέλεσεν ἡ συνήθης φρ. βάζω βλογητὸ = ᾠρχίζω,
δι' ἣν ἰδ. βλογητὸς 2 β) Εὐβ. (ᾠκρ.) ᾠπ.: Παροιμ.
φρ. Νὰ νογᾶς καὶ νὰ βλογᾶς (νὰ νοῆς, ἦτοι νὰ σκεφθῇς
πρῶτον καλῶς ὅ,τι μέλλεις νὰ ἐπιχειρήσης καὶ ἔπειτα νὰ
ᾠρχίσῃς) ᾠπ. || Παροιμ. Κάποιον παντρεύαν καὶ ἰκεῖνους
ἔλυ, βλουγάτι καὶ ἔρχουμι (ἐπὶ τοῦ ραθύμου καὶ εἰς σοβα-
ρωτάτην ὑπόθεσιν) ᾠκρ. 6) Κατὰ γ' ἐν. πρὸς. ὑπάρ-
χει, εὐρίσκεται, ὑφίσταται Ζάκ. Κεφαλλ. Κέρκ. (ᾠργυ-
ράδ.) Πελοπν. (Αἰγ. ᾠρκαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κο-
ρινθ. Κόκκιν. Μεσσ. Τρίκκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.
— Γ' ᾠπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,250 — Λεξ. ᾠλευθερουδ. Δη-
μητρ.: Δὲ βλογάει ἄνθρωπος — ψυχὴ γεννημένη — λεπτὸ
κττ. Κεφαλλ. Δὲ βλογάει πούλλι πουνθενὰ Τρίκκ. Δὲ βλο-
γάει τέτοιο πρᾶμα ᾠ τὸ παζάρι Αἰγ. Βλουγάει λιμόν' νὰ μ'
δώκ' ᾠ γὰ γειτρικό; — Βλουγάει καὶ παραβλουγάει, νὰ σὶ
δώκουν Αἰτωλ. || ᾠσμ.
ᾠδῶ νερὸ δὲ βρίσκεται καὶ βρύσι δὲ βλογάει
Πελοπν.
ᾠκεῖ κλαράκι δὲ βλουγάει γὰ ν' ἀπουσκιώσ' ἡ κόρη
Αἰτωλ.
Μετοχ. Α) ᾠπιθετικ. 1) ᾠ ἔχων εὐλογίαν ἡ ὁ
ἄξιος εὐλογίας (ἡ σημ. ὁρμηθεῖσα ἐκ τῆς εὐφημητικῆς
χρήσεως πρὸς ἀποφυγὴν λέξεως κακοσημάντου προσέλαβε
γενικωτέραν χρῆσιν λεγομένη καὶ ἀντὶ τοῦ ἁμοιρος, ἄτυ-
χος, καημένος κττ.) κοιν.: Εὐλογημένο ἀντρόγυνο - σπῖτι
κττ. ᾠεα καλὴ καὶ εὐλογημένη! (τύχη ἀγαθῇ!) ᾠ βλογη-
μένος, δὲν καθόταν ἦσυχος, τί ἦθελε ν' ἀνακατεντῇ σὲ τέ-
τοιες βρωμοδοουλιές καὶ νὰ βρίσκεται τώρα ᾠ τῇ φυλακῇ!
πόλλαχ. Βλοημένο μονάρι - παιδί κττ. Μέγαρ. Βλοημένο
πρᾶμα (ἐπὶ ζῶον μὴ δυστρόπου) Κορινθ. Βλοημένον
πρᾶμα (τὸ εὐκόλως ἀμελγόμενον) Αἰτωλ. || Φρ. Καλὸ
καὶ βλοημένο (ἐπὶ ὄνειρου) πόλλαχ. β) Εὐτυχισμένος
πόλλαχ.: Βλοημένα χρόνια. 2) Νόμιμος σύζυγος Εὐβ.
(ᾠκρ.): Τ'ν ἔχ' βλοημένη.
Β) Οὐσ. 1) Θηλ., ἡ δοξολογία (διότι εὐθὺς μετ' αὐ-
τὴν ἐκφωνεῖ ὁ ἱερεὺς «εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πα-
τρὸς κτλ.» καὶ ἀρχίζει ἡ λειτουργία) Ρόδ.: ᾠσήμανεν ἡ
βλοημένη. 2) Θηλ., μοναχὴ Παξ. Συνών. καλογραῖα.
3) Θηλ., ἡ νόσος εὐλογία Ζάκ. ᾠκαρ. Καππ. (ᾠνακ.)
Κωνπλ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Σουδεν.) κ. ἄ.: Σαράντα μέ-
ρες εἶχε τὸ παιδί τὴ βλοημένη Σουδεν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.

βλογὰ 9. 4) Οὐδ., ἡ νόσος ἐπιληψία Ρόδ. (ᾠπολακ.)
5) Οὐδ., ἡ νόσος ἐρυσίπελας Σάμ. 6) Οὐδ., ἀπό-
στημα ὑπὸ τὴν μασχάλην τῶν πανωλοβλήτων σημαῖνον
ἱασιν καὶ ἀνοσίαν Θράκ. (Αἰν.) Ρόδ.
ᾠ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Εὐλοημένη καὶ ὡς τοπων. Κύπρ.
* βλόμινθας ὁ, βλόμ'θας Σκῦρ. βλούμ'θας Σκῦρ.
ᾠγνώστου ἐτύμου.
Βαθὺ χάσμα ἐντὸς τῆς θαλάσσης: ᾠεσε μέσ' ᾠ τὸ
βλόμ'θα τσαὶ πνίη.
βλούξα ἡ, Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.)
Λέξις πεποιημένη.
Τὸ φλέγμα τὸ ὁποῖον ἀποχρέμπεται ὁ βήχων.
βλουξιστέρα ἡ, Πόντ. (Χαλδ.)
ᾠκ τοῦ ρ. * βλουξίζω < βλουξῶ.
ᾠντλία τῶν παιδῶν ἐκ καλάμου δι' ἧς ἀναρροφῶντες
ὑδωρ ἐκτοξεύουν κατ' ἄλλων.
βλουξῶ Πόντ. (ᾠφ. Σαράχ.)
ᾠκ τοῦ οὐσ. βλούξα.
ᾠποχρέμπτομαι.
βλυσίδι τό, Δαρδαν. ᾠπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. ᾠων.
(Κρήν.) Κεφαλλ. Κορσ. Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (ᾠρκαδ.
Βούρβουρ. Γέρμ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Τριφυλ.) Στερελλ.
(Μεσολόγγ.) Τσακων. κ. ἄ. — Αἰασκαράτ. Ποιήμ. 148
ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 58 — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Λάουνδ.
Βυζ. Μπριγκ. ᾠλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. βλυσίδ' ᾠπ.
(ᾠρτ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. ᾠωάνν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κατα-
φύγ. Καστορ. Σέρρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. βλεσίδι Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν.)
Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν ᾠθηνᾶ 38 (1936) 6 ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ.
βλύσις κατὰ τύπον ὑποκορ., κατὰ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ.
ᾠρχ. 5 (1918/20) 179 κέξ. ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βλησίδιον.
1) Θησαυρὸς κεκρυμμένος ἐν τῇ γῇ ἡ ἀλλαχοῦ ᾠπ.
(ᾠρτ. Δρόβιαν. Ζαγόρ. Τσαμαντ. Θράκ. Μακεδ. (Βλάστ.
Καταφύγ. Καστορ. Σέρρ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Τσακων. κ. ἄ.
— Λεξ. Λάουνδ. Βυζ. Μπριγκ.: ᾠσμ.
ᾠνάθεμα τὸν Ντζοροτᾶν ὁπ' ἦδρε τὸ βλυσίδι
καὶ τό ᾠδωκε τοῦ βασιλεῖ καὶ πῆρε τὸ Μισοίρι
Πελοπν. Συνών. βίος 7. β) ᾠεν γένει θησαυρὸς, πλού-
τος ᾠπ. Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἄ.: Φρ. Νὰ γέν' ᾠ βλυσίδ'!
(νὰ εὐτυχίσῃς!) ᾠπ. || ᾠσμ.
Δὲ θέλει γλόν τοῦ βασιλεῖ, δὲ θέλει γλόν τοῦ ρῆγα,
μόν' θέλει γλόν τοῦ καπετάν' πῶχει πολὺ βλυσίδι
Καστορ. γ) Χρυσὸς ᾠπ.: ᾠσμ.
Θέ μου, νὰ γίνῃ βασιλεῖς, θέ μου, νὰ γίνῃ ρῆγας,
νὰ γίνῃ καὶ ἀρχοντόπουλλο μ' ἐννεὰ λογῶ βλυσίδι.
2) Συνεχδ. τόπος εὐφορος, τόπος πλούσιος (ὅπου δηλ.
δύναται τις ν' ἀνεύρῃ τρόπον τινὰ θησαυρὸν) ᾠπ. (ᾠωάνν.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Πάει κατὰ τὴ Βλαχιά ποῦ εἶνι βλυσίδ'
ᾠωάνν. Τοῦτον τοῦ μαναστήρ' νὰ βονλὰ ἦταν βλυσίδ' Αἰ-
τωλ. 3) Νόμισμα συνήθως χρυσοῦν προσφερόμενον εἰς
τὴν νύμφην Μακεδ. (Καταφύγ.) ᾠ σημ. καὶ ἐν κώδικι
τοῦ 17ου αἰῶνος. Πβ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Byz. Zeit. 3
(1894) 284 Πβ. καὶ ΙΒισβίτζ. ἐν ᾠετ. ᾠρχ. Δικαίου 1,
47 - 48.
4) Κέρδος, εἰσόδημα ᾠπ. (Δρόβιαν. κ. ἄ.) ᾠων. (Κρήν.)
Κεφαλλ. Κορσ. κ. ἄ. — Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.
Κε ὁποιος γέ' ἀγάπη τοῦ ᾠψίστου | δὲν ἔτρωε παρὰ ξίδι,
τὸ λάδι ποῦ ἔστερήθηκε | τό ᾠβαλε ᾠ τὸ βλυσίδι
Αἰασκαράτ. ἐνθ' ἄν. 5) ᾠφθονία, πλῆθος (ἡ λ. κατη-

